

Μάριος Καρακατσάνης

ΜΑΡΙΖΑ

Ζανέτα Κουτσάκη

Μαρίζα

Τίναξε τις κουβέρτες από το μουσκεμένο της κορμί και πετάχτηκε σαν ελατήριο από το κρεβάτι. Τούφες από τα καστανά της μαλλιά, κολλημένες στο μέτωπο, έδιναν την εντύπωση -σε όποιον την αντίκριζε- πως μόλις βγήκε από νερό. Αν όμως την παρατηρούσε καλύτερα κι εστίαζε στα μάτια της, μάλλον θα συμπέρανε πως το νερό από το οποίο βγήκε, δεν ήταν άλλο από εκείνο που βρισκόταν στα καζάνια της κόλασης!

Μιας κόλασης σκληρής, άδικης, της δικής της κόλασης! Από παιδί τη θυμόταν να φωλιάζει μέσα στην ψυχή της, στις σκέψεις της. Είχε συνηθίσει πια να ξυπνά με αυτό τον τρόπο σχεδόν κάθε πρωί. Αυτό που δε μπορούσε όμως με τίποτα να συνηθίσει, ήταν η εικόνα που αντίκριζε στον καθρέφτη μόλις έμπαινε στο μπάνιο. Οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, σαν να κατάπιναν την ομορφιά από τις κόρες των ματιών της, κάνοντας το γαλάζιο τους χρώμα να φαίνεται τόσο ανοικτό και ξεθωριασμένο και την γενική της εικόνα τραγικά χλωμή.

Άφησε το νερό να τρέχει, όση ώρα εκείνη έβγαζε τα ρούχα της, αφήνοντάς τα διάσπαρτα στο πάτωμα. Προσπάθησε να απαλλαγεί από τη δυσάρεστη ανάμνηση του ονείρου, που τόσο την είχε αναστατώσει. Κανονικά δε θα έπρεπε να αισθανόταν έτσι κι αυτό

ήταν κάτι που την προβλημάτιζε από ώρα. Εφιάλτες την συντρόφευαν κάθε νύχτα, τους ξεχνούσε όμως ευθύς αμέσως ή τουλάχιστον δεν τους άφηνε να επηρεάσουν την ψυχολογία της. Τότε λοιπόν, γιατί σκεφτόταν ακόμη όλες εκείνες τις δυσάρεστες εικόνες; Γιατί δεν έσβηναν κι αυτές, όπως τόσες άλλες στο παρελθόν;

Αργά μπήκε κάτω από τη ροή του νερού. Ένωσε το σχεδόν καυτό υγρό να την εξαγνίζει, να την καθαρίζει από κακές σκέψεις και δυσάρεστα όνειρα, από τολμηρές επιθυμίες και μεγάλες ενοχές... Μετρούσε κάθε στιγμή που στεκόταν ακίνητη, όσο το γυμνό της κορμί ρουφούσε αχόρταγα κάθε σταγόνα νερού, ξέροντας πολύ καλά, πως σύντομα, οι αναμνήσεις της θα επέστρεφαν ξανά, αφήνοντάς την "στεγνή" από κάθε είδους θετικό συναίσθημα.

Είχε μάθει να ελέγχει τα πάντα στην ζωή της, εκτός από τις σκέψεις της. Σκέψεις που ποτέ κανείς δε θα μπορούσε να φανταστεί πως τις έκανε ένα τόσο μικρό παιδί. Γι' αυτό λοιπόν, όταν πια μεγάλωσε, μισούσε τόσο πολύ τον εαυτό της κάθε φορά που τον κοιτούσε στον καθρέφτη. Επειδή της έδειχνε πάντα το ποια πραγματικά ήταν και όχι αυτό που θα ήθελαν κάποιοι άλλοι να είναι. Και δεν ήταν τίποτε παραπάνω από ένας ψυχρός εκτελεστής της αγάπης, αφού ήταν

κυριολεκτικά ακατόρθωτο για εκείνη να δεθεί με τον οποιονδήποτε.

Ως παιδί, με τους γονείς της δεν είχε τις καλύτερες σχέσεις και δεν έτρεχε να τους αγκαλιάσει, όταν εκείνοι γυρνούσαν σπίτι μετά από ώρες δουλειάς. Αντίθετα, δυσανασχετούσε όταν αυτοί επέστρεφαν και απογοητευμένη διαπίστωνε πως για άλλη μια φορά η ευχή της «να τους συνέβαινε κάτι και να μην γυρνούσαν ποτέ ξανά πίσω» δεν είχε πραγματοποιηθεί! Και ήταν η *μόνη* που στην κηδεία τους δεν έχυσε ούτε ένα δάκρυ, όταν τελικά ο "Θεός" -όπως εκείνη πίστευε- της είχε κάνει το χατίρι!

Ήταν μόλις δεκαεπτά ετών όταν η γιαγιά της μπήκε κλαίγοντας στο δωμάτιό της και της ανακοίνωσε το τραγικό θάνατο των γονιών της. Στο μικρό μαγαζί που διατηρούσαν οι γονείς της, εισέβαλλαν ληστές και σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια του πατέρα της να τους αποτρέψει, ο ένας από αυτούς τον πυροβόλησε. Μη θέλοντας να αφήσει μάρτυρες πίσω του, σκότωσε και τη μητέρα της...

Ένα χρόνο έκανε υπομονή η Μαρίζα μέχρι να ενηλικιωθεί και να σηκωθεί να φύγει από το σπίτι των παππούδων της. Και φυσικά όταν μεγάλωσε, ποτέ δεν επέστρεψε να δει αν ακόμη ζούσαν ή αν πέθαναν. Δεν την ενδιέφερε τίποτα και κανένας, πάρα μόνο ένα πράγμα: να κλείνει το φως και μέσα από το σκοτάδι

του δωματίου, να απολαμβάνει εντελώς μόνη ένα πολύ μεγαλύτερο και πυκνότερο σκοτάδι, αυτό της ψυχής της. Τέτοιες στιγμές αναρωτιόταν πως αν τελικά η κόλαση υπήρχε, τότε σίγουρα θα την κατασπάραζε ολόκληρη! Κρίμα που δε μπορούσε να την απολαύσει με την ησυχία της, καθώς υπήρχαν φορές, που οι φωνές τις συνειδησής της προλάβαιναν να εκπέμψουν ένα μικρό φως ελπίδας, το οποίο όμως δεν κράταγε πολύ. Έπνιγε τις φωνές με λύσσα, αφήνοντας τον εαυτό της να βυθιστεί και πάλι στο σκοτάδι.

Με αυτές τις σκέψεις, έδωσε μια δυνατή γροθιά στον καθρέφτη του μπάνιου, κάνοντάς τον κομμάτια! Το ίδιο θα έκανε όπου μπορούσε να δει καθαρά το είδωλό της μέσα στο σπίτι. Ποτέ ξανά δεν θα αντίκριζε έναν εαυτό, που θα της θύμιζε το πόσο διαφορετική ήταν. Πλέον θα ζούσε σα φάντασμα στον ίδιο της τον χώρο, με το χλωμό της πρόσωπο να διαγράφεται μονάχα σα σκιά στις βρώμικες και θαμπές τζαμαρίες του σπιτιού. Και με το αίμα της να στάζει επάνω στον νεροχύτη η Μαρίζα χαμογέλασε για πρώτη φορά στη ζωή της, νιώθοντας πραγματικά την ψυχή της ελεύθερη!

Ό,τι θετικό, ό,τι ανώδυνο κι αναίμακτο είχε καταφέρει να επιβιώσει μέσα της μέχρι εκείνη τη στιγμή χάθηκε, θρυμματίστηκε κι αυτό κάνοντας πάταγο, καθώς ανακατευόταν με τα κομμάτια του σπασμένου καθρέφτη. Η Μαρίζα είχε πια πάρει τις

αποφάσεις της. Θα έβγαζε τη μάσκα που κατά διαστήματα φορούσε, θέλοντας να δείξει πρόσχαρη και συμπαθής στους γύρω της. Δεν θα υποκρινόταν ποτέ πια για το χατίρι κανενός.

Ο προσποιητά καλός της εαυτός θάφτηκε για πάντα στα Τάρταρα, παρέα με μια ψυχή που της άνηκε, μα που ποτέ δε φώλιασε στο κορμί της, γιατί η ίδια η Μαρίζα δεν το είχε επιτρέψει! Ποιος ο λόγος άλλωστε να προσποιείται πια; Ό,τι ήθελε κάποτε να κρατήσει στη ζωή της είχε πια χαθεί. Μόνο και μόνο γιατί η ίδια συνειδητοποίησε πως δεν της ήταν αρκετό! Η καλοσυνάτη μάσκα της ήταν άχρηστη πια κι εκείνη ήξερε πολύ καλά πως να ξεφορτώνεται και να βγάζει από τη ζωή της τα άχρηστα πράγματα. Είτε αυτά ήταν αντικείμενα... είτε άνθρωποι!

Λίγες μόνο ώρες είχαν περάσει από το πρωινό της ξύπνημα κι όμως ένιωθε κουρασμένη. Άπλωσε το σώμα της στον φθαρμένο καναπέ, κάνοντας μια ανασκόπηση των τελευταίων ημερών. Όσο κόπο και αν είχε κάνει, όσο κι αν είχε πασχίσει να κρατήσει τη δουλειά, όλα ήταν μάταια. Γιατί είχε διαθέσει τόση ενέργεια σε τούτη την προσπάθεια; Αφού εξ'αρχής γνώριζε πως οι βλέψεις του διευθυντή της δε σταματούσαν στα επαγγελματικά.

Όταν άρχισε να γίνεται πιεστικός, άρχισε κι εκείνη να εύχεται για το «κάτι» που θα την απάλλασε μια για

πάντα από την ενοχλητική παρουσία του. Δεν την ενδιέφερε το πώς και το πότε, το μόνο που ήθελε ήταν κάτι να συμβεί και να μην εμφανιστεί ποτέ ξανά μπροστά της.

Όταν έμαθε τα νέα, καθόλου δεν ταράχτηκε. Δεν της έκανε εντύπωση το γεγονός ότι όλα έγιναν τόσο ξαφνικά και απρόσμενα. Άλλοι μίλησαν για ξεκαθάρισμα λογαριασμών, άλλοι είπαν πως η σφαίρα που σφηνώθηκε ανάμεσα στα μάτια του ήταν σταλμένη από αντίζηλους. Κανείς στην εταιρεία δεν έμαθε τον λόγο που οι ένοχοι «έφαγαν» τον διευθυντή. Κανείς επίσης δεν έμεινε και στην εταιρεία, καθώς η νέα διεύθυνση είχε τις δικιές της «χάρες» να πραγματώσει.

Και κάπως έτσι, η ευχή που έκανε για το αφεντικό της, τής στοίχισε την επαγγελματική της καριέρα. Όπως και όταν είχε κάνει παρόμοια ευχή για τους γονείς της: τότε, τής στοίχησε την άνεση του δωματίου της, μιας και αναγκάστηκε να στριμωχτεί στο ίδιο δωμάτιο με τους παππούδες της μετά το θάνατό τους. Και όσο περισσότερο συνέκρινε τα γεγονότα, τόσο πιο πολύ συνειδητοποιούσε πως οι ευχές της μπορεί πάντα να γινόταν πραγματικότητα, μα κάθε φορά η χαμένη στην ουσία θα ήταν αυτή. Έχανε όχι μόνο πράγματα και καταστάσεις τα οποία τη βόλευαν, αλλά στην ουσία έχανε και κομμάτια του ίδιου της του εαυτού. Ολοένα και πιο πολλές τύψεις την βάραιναν,

καθώς όλο και περισσότερο ένιωθε την θέρμη της κόλασης να πλησιάζει!

Οι φωνές άρχισαν πάλι να ακούγονται σκόρπια μέσα στο δωμάτιο, δημιουργώντας ακαθόριστους ήχους και σκόρπιες λέξεις. Σηκώθηκε βιαστικά κι έκλεισε το ράδιο, που από ώρα μουρμούριζε, ενοχλώντας τους συνειρμούς της. Έφτασε γρήγορα στο παράθυρο και κλείνοντας με κρότο το παντζούρι, έμεινε να στέκεται στο σκοτάδι. Μόνο έτσι μπορούσε να συγκεντρωθεί και να βγάλει νόημα. Να ενώσει ήχους, λέξεις, φράσεις και να αντιληφτεί το κρυμμένο μήνυμα των όσων άκουγε!

Όμως κάτι συνέχιζε να την ενοχλεί. Ήταν ο πιτσιρικάς από απέναντι που μόλις είχε καταφέρει να φτιάξει τη μηχανή, την οποία εδώ και καιρό συναρμολογούσε! Δοκιμάζοντάς την, αδιαφορώντας για τον σαματά που προκαλούσε η κομμένη της εξάτμιση, διέσχιζε το δρόμο ξανά και ξανά. Πάνω-κάτω, δεξιά-αριστερά!

Η Μαρίζα έκλεισε τα μάτια σε μια απεγνωσμένη της προσπάθεια να απομονώσει τον ενοχλητικό εκείνον ήχο. Ένωσε τα βλέφαρα της τόσο δυνατά, που δάκρυα άρχισαν να αναβλύζουν. Οι χούφτες της, γροθιές σφιγμένες, τόσο που ένωσε τα νύχια της να μπήγονται στη σάρκα της παλάμης της.

Όταν πια άνοιξε τα μάτια, κάτι είχε αλλάξει! Μπορεί εκείνη να ήταν ακόμη καταμεσής του σκοτεινού δωματίου, όμως ο θόρυβος της μηχανής δεν ακουγόταν πια... Αντί γι' αυτόν, ανήσυχες φωνές από τους γείτονες ακούγονταν, συνοδεία κλάματος. Ω, αυτό το κλάμα... το σπαρακτικό τούτο κλάμα που μόνο μιας μάνας, που θρηνεί το παιδί της, μπορούσε να ήταν... πόσο τη χόρταινε! Πόσο την ικανοποιούσε και τη γέμιζε αυτός ο σπαραγμός, αυτός ο θρήνος!

Πλέον είχε όση ησυχία χρειαζόταν για να καταφέρει να ενώσει ξανά ήχους, λέξεις, φράσεις...!

-Το έκανα για εσένα... Επειδή εσύ το ζήτησες...

...άκουσε την ψιλή γυναικεία φωνή μέσα στο κεφάλι της. Δεν ήταν η πρώτη φορά, που την άκουγε, ήταν άλλωστε, αρκετά γνώριμο το ιδιαίτερο ηχώχρωμά της. Η πρώτη φορά που της είχε μιλήσει, ήταν όταν πέθαναν οι γονείς της, κι έκτοτε, δε σταμάτησε ποτέ να επικοινωνεί μαζί της. Συζητούσαν ώρες ατελείωτες οι δυο τους σα να ήταν φίλες. Κι ίσως τελικά να ήταν και η μόνη φίλη που επιθυμούσε να έχει...

-Σε ευχαριστώ... μουρμούρισε με ειλικρινή ευγνωμοσύνη η Μαρίζα κι αμέσως απομακρύνθηκε από το παντζούρι.

-Και τώρα πρέπει να βρούμε νέα δουλειά... συνέχισε να απευθύνεται στη φωνή μέσα της.

-*Θα βρεις... Είμαι σίγουρη ότι θα βρεις...* της απάντησε εκείνη, εμπυχώνοντάς την.

Ανοίγοντας τον υπολογιστή της, άρχισε να στέλνει βιογραφικά σε όποια μεγάλη εταιρεία έβρισκε μπροστά της. Ποτέ δεν την ενδιέφερε τι δουλειά θα έκανε, αρκεί αυτή να την πλήρωνε αρκετά, ώστε να μπορεί να ζει με μια ιδιαίτερη άνεση. Ψυχρή ήταν και στον εργασιακό χώρο, κάνοντας μονάχα ακριβώς ό,τι έπρεπε να κάνει και τίποτα παραπάνω. Φιλίες με συναδέλφους της ποτέ δεν είχε μπει στη διαδικασία να κάνει, ούτε συμμετείχε στις εκάστοτε εκδηλώσεις τους. Στη δουλειά της ήταν τόσο τέλεια, που κανένας δεν μπορούσε να της προσάψει το παραμικρό. Και αυτό ήταν το μόνο που την ένοιαζε.

Τις ημέρες που δεν δούλευε, καθόταν σπίτι της, χαζεύοντας ταινίες κι ενίοτε άκουγε λίγη από την αγαπημένη της μουσική, η οποία ήταν πάντα κλασική, αφού μόνο εκείνη μπορούσε να τη γαληνέψει. Και μαζί με την Μαρίζα, γαλήνευε και η φωνή μέσα της, αφού μόνο τότε σταμάταγε την επικοινωνία μαζί της...

Μονάχα με το αχνό φως ενός μικρού κεριού να σπάει το σκοτάδι, η Μαρίζα βυθιζόταν κυριολεκτικά στον αναπαυτικό της καναπέ απολαμβάνοντας την ηρεμία της στιγμής. Την είχε τόσο πολύ ανάγκη, που κάθε φορά που το έκανε αυτό, ένιωθε ένα τεράστιο

βάρος να φεύγει από μέσα της. Ένωθε τις καυτές φλόγες της κόλασής της να σβήνουν, ενώ με το μυαλό της ταξίδευε σε μέρη με απέραντες γαλήνιες θάλασσες, με τον κατακόκκινο ήλιο να δύει βαθιά μέσα τους. Κι εκείνη, σαν μια μικρή θεά, περπατώντας πάνω στο νερό, διένυε αχανείς αποστάσεις, θέλοντας να πάει κοντά στον ήλιο! Μα όσο κι αν προσπαθούσε, ποτέ δεν τον έφτανε. Ήταν λες κι εκείνος απομακρυνόταν, κάθε φορά που εκείνη τον πλησίαζε, δίνοντάς της την εντύπωση πως η θάλασσα αυτή δεν είχε αρχή, μα ούτε και τέλος. Ακριβώς όπως και η κόλαση που της κατέτρωγε τα σπλάχνα της.

Οι μέρες περνούσαν και με τις οικονομίες, που είχε βάλει στην άκρη, να λιγοστεύουν, δέχτηκε με χαρά μια επαγγελματική κλήση στο κινητό της. Οπλισμένη με αυτοπεποίθηση, ντύθηκε όμορφα, βάφτηκε διακριτικά και δίχως να χάσει άλλο χρόνο ξεκίνησε για το ραντεβού της.

-Μην ανησυχείς... θα σε προσλάβουν... της είπε η φωνή με απόλυτη σιγουριά, κάνοντάς την να το πιστέψει και η ίδια.

Πράγματι, μετά από μία σύντομη συνέντευξη, ο επικεφαλής του προσωπικού έσφιγγε το χέρι της Μαρίζας καλωσορίζοντάς τη στην εταιρεία τους. Τόσο τα προσόντα της, όσο και η σοβαρότητα κι ο

επαγγελματισμός που του υπέδειξε, ήταν υπέρ-αρκετά για να τον κάνουν να πει πολύ γρήγορα το ναι!

Ακόμη και χωρίς τη μάσκα της υποκρισίας, την οποία συνήθιζε να φορά στις προηγούμενες εταιρίες, όπου εργαζόταν, η εκτίμηση των ανωτέρων της ήταν τεράστια στο πρόσωπό της. Μπορεί κάποιες φορές να γινόταν πιο επιβλητική κι απότομη από ό,τι θα έπρεπε, εκείνοι όμως το μετέφραζαν ως δυναμικότητα κι αυξημένο ζήλο στον τομέα της δουλειάς της.

Στην νέα της δουλειά, όπως ήταν αναμενόμενο, όλοι τη θαύμαζαν και της φέρονταν σαν να περίμεναν σωτηρία από αυτήν! Ή μάλλον σχεδόν όλοι... υπήρχε κι *εκείνος!* *Εκείνος* που εξαρχής της είχε κάνει εντύπωση λόγω της απόμακρης συμπεριφοράς του. *Εκείνος* που δε φαινόταν να εντυπωσιάζεται, όσο οι άλλοι με το ταμπεραμέντο και τις πρωτότυπες ιδέες της. Μπορεί να της ήταν αδιάφορο κάτι τέτοιο αρχικά, όμως είχε αρχίσει πλέον να την ενοχλεί αυτή του η συμπεριφορά! Όχι πως την προσέβαλλε ή τη μείωνε με την αδιαφορία του, ήταν όμως από τις γυναίκες που όταν επιθυμούσε να τραβήξει την προσοχή ενός αρσενικού, δεν υπήρχε περίπτωση να μην τα καταφέρει!

Αυτός έγινε λοιπόν κι ο επόμενος στόχος της! Ένας στόχος, που δε θα άφηνε τον εσωτερικό της κόσμο να γαληνέψει, πριν φτάσει στην κατάκτησή του. Εκτός

από το πείσμα της όμως, υπήρχε και κάτι άλλο που την ωθούσε να βάλει να δυνατά της... ήταν η φωνή, που ούρλιαζε κάθε τόσο μέσα της!

-*Μπορείς να τον κατακτήσεις Μαρίζα, είμαι βέβαιη πως μπορείς! Κάνε τον να σέρνεται πίσω σου...* της έλεγε όλη την ώρα σα να ήθελε να της κάνει πλύση εγκεφάλου κι αμέσως μετά συνέχιζε...

-*Κάνε τον να παρακαλάει για μια ματιά, έπειτα για ό,τι άλλο επιθυμεί, ώσπου να καταλήξει να παρακαλά για τον οίκτο σου.*

Για κάποιον λόγο που και η ίδια η Μαρίζα δεν μπορούσε να αντιληφθεί, η λέξη "οίκτος" ήταν κάτι το οποίο τη δυσαρεστούσε. Για πρώτη φορά στην ζωή της δεν ήταν σίγουρη ότι συμφωνούσε με τη φωνή που τη συντρόφευε... Οίκτος; Όχι! Δεν ήθελε να τον ακούσει να της ζητά λύπηση, ήθελε να τον ακούσει να της ζητά κάτι άλλο, κάτι τελείως διαφορετικό. Τι ήταν όμως αυτό; Μια ματιά, ναι... Ίσως μια ματιά ή ακόμη κι ένα χαμόγελο! Αλήθεια, πόσο καιρό είχε να χαμογελάσει; Ούτε καν μπορούσε να θυμηθεί! Ένα χαμόγελο...

-Ένα χαμόγελο σε ποιον, Μαρίζα;

...άκουσε άξαφνα μια φωνή δίπλα της, που την τρόμαξε, κάνοντάς την να τιναχτεί απ'την καρέκλα του γραφείου της, σκορπώντας χαρτιά και φακέλους στο πάτωμα. Ελάχιστες φορές είχε ακούσει την φωνή του, όμως ήξερε πως ήταν εκείνος, πριν καν σηκώσει τα

μάτια της.

-Τι... τι εννοείς Αντώνη; τον ρώτησε σαστισμένη.

-Λέω... στέκομαι από πάνω σου τόση ώρα, ξεροβήχοντας, όμως εσύ βρίσκεσαι στον κόσμο σου ψιθυρίζοντας για κάποιον που θες να σου ζητήσει ένα χαμόγελο... της απάντησε εκείνος με τη γνωστή αδιαφορία, που τη σκότωνε.

-Ναι, βασικά εγώ... ξέρεις...

-Καλά άστο! Έτσι κι αλλιώς για να σε βγάλω από την νιρβάνα ρώτησα. Δε με αφορά! Δες τα έγγραφα και πήγαινε τον φάκελο στον πρόεδρο... πρέπει να φύγω... της απάντησε ξερά και σχεδόν αυταρχικά και γυρνώντας της την πλάτη, δίχως να περιμένει απάντησή της, απομακρύνθηκε.

Αφήνοντας την Μαρίζα σύζυλη να τον κοιτά αναπνέοντας κοφτά από το μισάνοικτο στόμα της, το μόνο που έμεινε από εκείνον ήταν ο ανάλαφρος θόρυβος της πόρτας, καθώς έκλεινε πίσω του. Οι "εντολές" που της είχε δώσει θα έπρεπε να την είχαν βγάλει κανονικά εκτός εαυτού, όμως δε συνέβη κάτι τέτοιο. Ακολουθώντας τον με το βλέμμα της, καθώς χάραζε πορεία προς την έξοδο, ένιωσε πως κάτι άδειασε μέσα της, τη στιγμή που χάθηκε από το οπτικό της πεδίο. Μια σύσπαση του προσώπου της, έκανε το άνω χείλος της να κινηθεί ελάχιστα, σε ένα αβέβαιο χαμόγελο, όντας μια προσπάθεια του εαυτού

της να αντισταθεί στη φωνή που ακουγόταν από το ακαθόριστο:

-Πρόσεχε, Μαρίζα... Οι σκέψεις που κάνεις δεν είναι αυτές που θέλουμε. Τον οίκο σου πρέπει να αποζητήσει, όχι του έρωτά σου!

Όμως εκείνη δεν ήταν βέβαιη πως αυτό ήταν πράγματι που αναζητούσε. Ένωσε μπερδεμένη, τίποτα δε μπορούσε να ξεκαθαρίσει τα θέλω της, ως εκείνη τη στιγμή που ένωσε το πρόσωπο της να φωτίζεται. Κάθε μυσ του άλλοτε χλωμού της προσώπου συσπάστηκε, ζωγραφίζοντας ένα τεράστιο και πλατύ χαμόγελο. Ναι! Χαμογελούσε, την ίδια ακριβώς στιγμή που η φωνή μέσα της ούρλιαζε και σπάραζε!

-Θα καταστραφείς! Δεν βλέπεις ότι θα καταστραφείς;

Μα η Μαρίζα ήδη βρισκόταν σε έναν άλλο, πολύ μακρινό κόσμο για να την ακούσει. Σε αυτές τις καινούργιες και πρωτόγνωρες σκέψεις που έκανε, ο ήλιος ερχόταν όλο και πιο κοντά της. Ναι! Μπορούσε να τον φτάσει πλέον! Να νιώσει τη ζεστασιά του! Μια θαλπωρή που άρχιζε να ξεπροβάλλει δειλά, δειλά έξω από το υποσυνείδητό της. Κι εκεί πια, καμιά φωνή δε χωρούσε για να της το καταστρέψει.

-Αυτό θέλω να ζήσω... ψιθύρισε στον εαυτό της, δαγκώνοντας ελαφρά τα χείλη της.

-*Εσύ το ζήτησες...* της απάντησε η φωνή μέσα της και μετά από αυτό σώπασε για όλη την υπόλοιπη μέρα, λες και είχε θυμώσει μαζί της.

Πηγαίνοντας σπίτι αμέσως μόλις σχόλασε, η Μαρίζα νιώθοντας τον εαυτό της ευχάριστα αλλαγμένο, άρχισε να κάνει από τώρα σκέψεις για το τι θα φορούσε την επόμενη μέρα. Ήθελε απεγνωσμένα να του αποσπάσει έστω και ένα βλέμμα θαυμασμού. Να τον κάνει να την προσέξει. Ήταν και γυναίκα διάολε, για πόσο ακόμα θα μπορούσε να αντέξει τόση περιφρόνηση; Και στο κάτω-κάτω τι της έλειπε; Τόσοι άντρες την κοίταζαν στο δρόμο και άλλοι τόσοι διευθυντές την παρενοχλούσαν στις προηγούμενες εργασίες της, αυτόν που ήθελε πραγματικά, γιατί να την απαξιώνει έτσι; Και έχοντας αυτές τις σκέψεις κατά νου, η Μαρίζα άφησε να απελευθερωθεί ο πρώτος της ερωτικός αναστεναγμός...

-*Σε λυπάμαι...* άκουσε ξανά μετά από τόσες ώρες τη γνώριμη φωνή μέσα της.

-*Να μη με λυπάσαι καθόλου...* της απάντησε η Μαρίζα με αυταρχισμό, όπως μιλούσε μέχρι και πριν λίγες μέρες. Μόνο που τώρα, επίσης για πρώτη φορά στη ζωή της, απευθυνόταν στη φωνή μέσα της: στη "φίλη" της.

-*Είναι χρέος μου να σε προστατέψω!* ανταπάντησε εκείνη, έχοντας έναν έντονο τόνο απελπισίας.

-Μια ζωή με καθοδηγείς! Μια ζωή μου λες τι είναι σωστό και τι λάθος! της είπε η Μαρίζα κουνώντας νευρικά τα χέρια της στον αέρα. Δεν νομίζεις πως πρέπει να πάρω τον έλεγχο της ζωής μου στα δικά μου χέρια; τη ρώτησε κάνοντας μόνη βόλτες γύρω από το σαλόνι.

Πόσο πολύ ήθελε να είχε έναν καθρέφτη εκείνη τη στιγμή, ώστε να αντίκριζε τον εαυτό της κατάματα. Μα δεν είχε αφήσει κανέναν που να μην τον είχε σπάσει, εκείνη τη ημέρα που βιάστηκε να πάρει τις αποφάσεις της.

-Αν δεν ήμουν εγώ, εσύ τώρα θα...

-ΗΜΟΥΝ ΠΟΛΥ ΚΑΛΥΤΕΡΑ! ούρλιαξε στον αέρα η Μαρίζα, διακόπτοντάς τη βίαια.

Επικράτησε σιωπή για λίγα λεπτά κι έπειτα, η Μαρίζα έπεσε με τα γόνατα στο πάτωμα, ξεσπώντας σε λυγμούς.

-Σου χρωστάω πολλά, το ξέρω... μουρμούρισε μη μπορώντας να πάρει ανάσα από το κλάμα. Μα σε παρακαλώ, άσε με να ζήσω αυτό που θέλω... κατέληξε, καλύπτοντας το πρόσωπό της με τις λευκές απαλές παλάμες των χεριών της, αφήνοντας τον εαυτό της να παραδοθεί στον ψυχικό πόνο, που ένιωθε εκείνο το μοναδικό λεπτό του χρόνου που διένυε ως άνθρωπος με πρωτόγνωρα συναισθήματα.

Μέχρι που δεν άντεξε άλλο κι έπεσε λιπόθυμη από τον αναπάντεχο όσο και έντονο σπαραγμό της ψυχής της. Μιας ψυχής που μέχρι τώρα δε γνώριζε ούτε και η ίδια ότι μπορούσε να *αγαπήσει!* Πόσο μάλλον να *νιώσει* οτιδήποτε άλλο, πέρα από μίσος και οργή!

Αργά το βράδυ, ανοίγοντας τα μελανιασμένα μάτια της, σηκώθηκε όρθια πολύ ήρεμα και πήγε προς το μπάνιο. Έριξε λίγο κρύο νερό στο πρόσωπό της. Έπειτα, δίχως να πει το παραμικρό, έφαγε κάτι πρόχειρο από την κουζίνα κι αμέσως πήγε στο δωμάτιο της να ξαπλώσει. Ένιωθε τόσο κουρασμένη, που αν δεν είχε την απεγνωσμένη ανάγκη να δει *εκείνον* αύριο το πρωί, σίγουρα θα έβρισκε μια καλή δικαιολογία ώστε να μην πάει στη δουλειά!

Καμιά φωνή δεν ακουγόταν πια μέσα της. Μα ούτε κι εκείνη της απευθύνθηκε, όση ώρα πέρασε, μέχρι να κοιμηθεί. Αν κι ένιωθε το βάρος της "παρουσίας" μέσα της, ωστόσο καμιά από τις δύο δεν άρχιζε κάποια συζήτηση. Και έχοντας την ελπίδα ότι όλο αυτό μπορεί και να είχε τελειώσει, η Μαρίζα έκλεισε τα βλέφαρά της, σκεφτόμενη τον τρόπο που θα εντυπωσίαζε τον Αντώνη.

-Και όμως... Θα με αναζητήσεις... είπε η φωνή μέσα της, μα ήξερε πως δε μπορούσε να την ακούσει πια.

Η αίσθηση με την οποία ξύπνησε το επόμενο πρωί, ήταν τελείως πρωτόγνωρη για εκείνη. Είχε κυριευτεί

από μια ανυπομονησία και το ρολόι δε μετρούσε πια το χρόνο! Το μόνο που ήθελε, ήταν να φτάσει γρήγορα η ώρα που θα έφευγε για τη δουλειά! Έψαξε άδικα στην τσάντα της για το μικρό καθρεφτάκι, που άλλοτε κουβαλούσε μαζί της, πριν θυμηθεί πως είχε φροντίσει να απαλλαγεί ακόμη και από αυτό.

Πολύ προσεκτικά, σήκωσε από κάτω ένα μικρό, σπασμένο κομμάτι καθρέφτη, από κείνα που υπήρχαν ακόμη στοιβαγμένα στην άκρη του μπάνιου. Το είδωλό της την τάραξε στην αρχή και έπειτα την απογοήτευσε. Οι μαύροι κύκλοι δεν έλεγαν να υποχωρήσουν και το αφυδατωμένο της δέρμα πρόδιδε τον ανάστατο ύπνο της.

Σχεδόν τρέχοντας, με το σπασμένο κομμάτι γυαλιού στα χέρια, έφτασε στην κρεβατοκάμαρα κι αναζήτησε τα καλλυντικά της. Σκόρπια από δω κι από κει καθώς ήταν, της πήρε αρκετή ώρα ώσπου να καταφέρει να ολοκληρώσει ένα πιο έντονο μακιγιάζ.

Με τα σαρκώδη χείλη της να αναδεικνύονται από ένα κόκκινο απαλό κραγιόν, δίνοντάς τους μια αίσθηση διακριτικού ερωτισμού, σειρά είχαν τώρα τα μάτια της. Κατάφερε να καλύψει με ιδιαίτερη μαεστρία τους μαύρους κύκλους της κι άρχισε να χάνεται η αγριάδα του βλέμματός της, αποκτώντας μια ιδιαίτερα κολακευτική εικόνα. Δίνοντας επιτέλους, λίγο χρώμα στο πρόσωπό της, άρχισε να βλέπει τη ζωή

εντελώς διαφορετικά, με περισσότερη ζωντάνια. Μα πώς μπορούσε να ζει τόσα χρόνια μέσα στη μοχθηρία και τη μοναξιά, άρχισε να αναρωτιέται, καθώς έκλεινε τη μικρή πλαστική της θήκη με τη μωβ σκιά.

Τελειώνοντας με λίγη πούδρα σε φυσικούς τόνους στο πρόσωπό της, το αποτέλεσμα που αντίκριζε στο σπασμένο κομμάτι καθρέφτη, ήταν ακριβώς αυτό που επιθυμούσε! Για την ακρίβεια ήταν η μόνη όμορφη εικόνα που αντίκριζε, σε μια κατά τα άλλα ζοφερή και άσχημη ανάμνηση, που της έφερνε το κομμάτι αυτό... -Τελικά δεν είναι και τόσο δύσκολο να είσαι γυναίκα, μουρμούρισε καμαρώνοντας τον εαυτό της.

Πόσο καιρό είχε να δει τον εαυτό της περιποιημένο, να νιώσει και πάλι ότι ήταν γυναίκα! Μα η απάντηση ήταν πολύ απλή, *ποτέ!* Τόσα χρόνια ασχολιόταν μονάχα με το *πώς* να απωθεί τους άλλους γύρω της και όχι να τους ελκύει! Κι αυτή η στιγμή που ζούσε τώρα, ήταν κυριολεκτικά μοναδική!

Βγαίνοντας στον δρόμο, ένιωθε να μαγνητίζει τα βλέμματα των αντρών πάνω της, αφού δεν είχε αφήσει ούτε το ντύσιμό της στην τύχη! Η φούστα, τόσο κοντή όσο επέτρεπε το κύρος που αποζητούσε από τους γύρω της, τόνιζε κι αναδεικνυε την καλοσχηματισμένη της γάμπα. Η στενή μπλούζα μπορεί να κάλυπτε μεγάλο μέρος του σώματός της, κολάκευε όμως τα πλούσια στήθη της. Όποιος την αντίκριζε, δε θα μπορούσε να

μην σκεφτεί πως ήταν μια γυναίκα που και ράσο να έβαζε, τα προσόντα του κορμιού της δεν θα κρύβονταν με τίποτε!

Κάθισε στο γραφείο της, περιμένοντας την άφιξη του Αντώνη, με ανυπομονησία. Όταν τον είδε να περνά την είσοδο, κάτι φτερούγισε μέσα της, κάτι φούντωσε κάνοντάς την να κομπιάσει. Έσκυψε το κεφάλι, ανήσυχη μήπως κάποιος προσέξει τα αναψοκοκκινισμένα της μάγουλα. Έπειτα, το σήκωσε ξανά, θυμίζοντας στον εαυτό της πως η στρώση πούδρας που είχε φροντίσει να προσθέσει πριν λίγη ώρα, δε θα άφηνε να συμβεί κάτι τέτοιο!

Πήρε στα χέρια τα χαρτιά που εδώ και ώρα είχε προφασιστεί πως δυσκολευόταν στην κατανόησή τους, και με μια βαθιά αναπνοή, επιβλήθηκε στα πόδια της, να κινηθούν, αφού την κρατούσαν κολλημένη στο έδαφος! Το βλέμμα που αντίκρισε σαν στάθηκε μπροστά του, την έκανε να πετάξει στα σύννεφα για μια μόνο στιγμή κι έπειτα να προσγειωθεί ξανά, προκειμένου να βάλει το σχέδιό της σε εφαρμογή.

Μετά τα τυπικά καθημερινά σχόλια κι αλλάζοντας εντελώς τη χροιά της φωνής της, ζήτησε τη βοήθειά του στην κατανόηση των εγγράφων.

-Νομίζω πως έχεις κι εσύ αντίγραφα στο συρτάρι σου, μπορώ να ρίξω μια ματιά; είπε όσο πιο γλυκά

μπορούσε, προσπαθώντας πάντα να κρύψει το τρέμουλο της φωνής της.

Πήρε την πρωτοβουλία να ανοίξει το συρτάρι του γραφείου του. Μια κίνηση, που ευχήθηκε να μην είχε κάνει, μια πρωτοβουλία, που ήθελε να μην είχε πάρει! Η φωτογραφία του Αντώνη που αντίκρισε, αγκαλιά με μια χαμογελαστή, κατάξανθη γυναίκα τη σόκαρε. Εκείνο όμως που έκανε τα πόδια της να λυγίσουν, ήταν το βρέφος που κρατούσε στην αγκαλιά της!

Αφήνοντας το συρτάρι ανοιχτό και την πρότασή της μισοτελειωμένη, γύρισε την πλάτη της και σέρνοντας τα βήματά της σαν υπνωτισμένη, άνοιξε την έξοδο κινδύνου και χάθηκε στην σκάλα.

Ο Αντώνης σαστισμένος από την απρόσμενη αντίδρασή της, την ακολούθησε μην ξέροντας τι την είχε κάνει να αναστατωθεί. Τη βρήκε στο υπόγειο πάρκινγκ, καθισμένη σε ένα σκαλί. Οι χούφτες που έκρυβαν το πρόσωπό της και το τράνταγμα των ώμων της, μαρτυρούσαν πως έκλαιγε με αναφιλητά.
-Μαρίζα; ξεστόμισε σχεδόν ψιθυριστά εκείνος, προκειμένου να μην την ταραξεί περισσότερο.

Την ίδια στιγμή νιώθοντάς τον δίπλα της, οι ώμοι της σταμάτησαν το τρέμουλό τους. Με όσο πιο απαλές κινήσεις του επέτρεπαν τα γυμνασμένα του χέρια, έπιασε τα δικά της και φανέρωσε τα δακρυσμένα της μάτια. Σκούπισε τα δάκρυα που πότιζαν τα μάγουλα

της και αφαίρεσε τους μαύρους λεκέδες που είχε αφήσει η μάσκα.

Έμειναν για λίγες στιγμές έτσι: ακίνητοι, ασάλευτοι, να κοιτούν ο ένας βαθιά τα μάτια του άλλου.

Αδιαφορώντας για την απουσία τους, που σύντομα θα γινόταν αντιληπτή από τους συναδέλφους τους, ο Αντώνης την οδήγησε στο αυτοκίνητό του. Είχε τόσα να της πει, τόσα να της εξηγήσει. Του πήρε αρκετό χρόνο να της αφηγηθεί την προσωπική του τραγωδία, που είχε συμβεί πριν από χρόνια. Θύματα ενός τροχαίου μια νεαρή γυναίκα κι ένα βρέφος μόλις λίγων μηνών. Ήταν η ίδια του η οικογένεια!

Στην ανάμνησή τους, ο Αντώνης εντελώς τσακισμένος, δέχτηκε χωρίς ίχνος δισταγμού την πρώτη αγκαλιά της Μαρίζας. Και όλα ήταν πια μη αναστρέψιμα. Αδύνατον να μη συμβεί το αναπόφευκτο, να μην ξεσπάσει ένα πάθος καλά φυλαγμένο, καθώς η ένωση των δυο κορμιών που ακολούθησε, ήταν κάτι πολύ παραπάνω από μια σαρκική επαφή. Ήταν ένωση εγκεφαλική και ψυχική πάνω από όλα! Δάκρυα δεν σταμάτησαν να τρέχουν από τα μάτια τους, ως την στιγμή που ένιωσαν τα σώματά τους να σπαρταρούν έντονα, ταυτόχρονα, ηδονικά.

Κι έπειτα... έμειναν εκεί αγκαλιασμένοι για ώρα, με εικόνες παρελθόντος να πλημμυρίζουν το μυαλό του

Αντώνη κι άλλες πιο ακαθόριστες σκέψεις, εκείνο της Μαρίζας. Μπορεί ακόμη τα μάτια της να μην είχαν στεγνώσει, όμως ένιωθε ευτυχισμένη. Ένιωθε πως επιτέλους ζούσε ξανά, πως είχε ξανά σκοπό και θέληση. Μα πάνω από όλα, ένιωσε μια παρουσία που είχε σχεδόν ξεγράψει *εκείνη*, της χαμένης της ψυχής!

Από εκείνη την ημέρα, ο Αντώνης και η Μαρίζα έγιναν επίσημα ζευγάρι. Κρατούσαν φυσικά τους τύπους εντός του εργασιακού χώρου, αλλά όταν σχολούσαν, γίνονταν κυριολεκτικά αγνώριστοι, πιο πολύ από τους δύο, η Μαρίζα.

Έχοντας γεμίσει και πάλι το σπίτι με καθρέφτες ώστε να μπορεί να απολαμβάνει το νέο της εαυτό, κάθε μέρα που ξημέρωνε ήταν για εκείνη σα να γεννιόταν από τις στάχτες της ξανά και ξανά. Ειδικά αφού η φωνή μέσα της -καθώς φαινόταν- είχε σωπάσει μια για πάντα! Μα απλά είχε σωπάσει... δεν είχε φύγει, αφού το βάρος που ένιωθε από αυτήν, δεν είχε σταματήσει ποτέ να το νιώθει βαθιά στα σωθικά της.

-Τι θες να κάνουμε σήμερα; τη ρώτησε ο Αντώνης έχοντας φτάσει πια το πολυπόθητο Σαββατοκύριακό τους.

-Ό,τι θες εσύ! του απάντησε εκείνη ευτυχισμένη, αφού δεν είχε σημασία που θα πήγαιναν ή τι θα έκαναν.

Αυτό που πραγματικά μετρούσε για εκείνη, ήταν απλά και μόνο το γεγονός ότι θα έμεναν επιτέλους οι δυο τους, μετά από μια εργασιακή εβδομάδα. Μπορεί να συναντιόνταν για λίγες ώρες μετά τη δουλειά στο δικό της σπίτι είτε στο δικό του, μα ποτέ δεν έφτανε αυτό. Όχι ότι δύο μέρες ήταν ικανές για να χορτάσουν ο ένας τον άλλο, αλλά ήταν *κάτι...*

-Θες να πάμε στο εξοχικό μου; Είναι πάνω στο βουνό και θα έχουμε άπλετη θέα! της απάντησε εκείνος γεμάτος ενθουσιασμό.

-Και το ρωτάς; Φύγαμε! άκουσε χαρούμενος να αποδέχεται την πρότασή του η Μαρίζα.

Παίρνοντας λίγα πράγματα ο καθένας από το σπίτι του, το ζευγάρι ήταν πλέον έτοιμο για να αναχωρήσει. Σε όλη τη διαδρομή άκουγαν μουσική, τραγουδούσαν και διασκεδάζαν γεμάτοι κέφι και χαρά για την όμορφη απόδραση, που είχαν σχεδιάσει. Με τον Αντώνη στον τιμόνι, η Μαρίζα είχε όλο το ελεύθερο να τον πειράζει παιχνιδιάρικα και να του κάνει αστεία, νιώθοντας κυριολεκτικά σα μικρό παιδί.

Φτάνοντας μετά από μια ιδιαίτερα μεγάλη διαδρομή, ο Αντώνης πάρκαρε το αμάξι του έξω ακριβώς από ένα παλιό ξύλινο σπίτι, που όμως έδειχνε ιδιαίτερα περιποιημένο.

-Κι εδώ είναι το μικρό μου βασίλειο... άκουσε να της λέει, καθώς άνοιγε την πόρτα του αυτοκινήτου για να βγει εκείνη έξω.

-Δείχνει υπέροχο! του ανταπάντησε η κοπέλα πηγαίνοντας προς το πορτμπαγκάζ για να πάρει τα πράγματά της.

Βοηθώντας τη ο Αντώνης ξεκλείδωσε την τεράστια πόρτα του σπιτιού και της έκανε νόημα να περάσει πρώτη μέσα.

-Ουάου!!! αναφώνησε εκείνη με το που είδε το εσωτερικό του.

Διατηρώντας το λιτό ύφος που θα έπρεπε να διαθέτει ένα εξοχικό σπίτι, κάθε γωνιά εξέπνεε μια ιδιαίτερη ζεστασιά. Χοντρές κουρτίνες σε γήινα χρώματα δέσποζαν σε κάθε παράθυρο, ενώ μερικά παλιά, αλλά καλοδιατηρημένα ξύλινα έπιπλα με μικρά γυάλινα φωτιστικά επάνω τους, στόλιζαν το χώρο, που η Μαρίζα κοιτούσε εκείνη τη στιγμή. Προφανώς ήταν το σαλόνι και στους τοίχους του, δέσποζαν οικογενειακές φωτογραφίες με τον Αντώνη και την οικογένειά του να σε παλιές ξέγνοιαστες στιγμές ευτυχίας. Ακριβώς μπροστά της υπήρχε ένα πέτρινο τζάκι, όπου το επάνω μέρος του στολιζόταν από ένα κορνιζαρισμένο πίνακα, ο οποίος απεικόνιζε μια πολύ όμορφη γυναίκα, που θήλαζε γυμνή ένα μωρό... ήταν η σύζυγος του Αντώνη...

-Δεν ήξερα ότι ζωγραφίζεις! του είπε εκείνη μη μπορώντας να ξεκολλήσει τα μάτια της από τον πίνακα, αφού οι λεπτομέρειες και οι φωτοσκιάσεις που τον χαρακτήριζαν, ήταν τόσο ζωντανές και έντονες, που με την πρώτη ματιά θα μπορούσες να τον περάσεις για φωτογραφία!

Κλείνοντας την πόρτα του σπιτιού απαλά πίσω του, ο Αντώνης κοιτάζοντας τον πίνακα μετά από τόσο καιρό, μια απόκοσμη μελαγχολία χαρακτήρηκε στο πρόσωπό του.

-Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε... της απάντησε εκείνος, αφήνοντας τα σακίδια να πέσουν στο πάτωμα. Ήταν η τελευταία φορά που έπιασα μπογιές στα χέρια μου... κατέληξε κοιτάζοντάς κι εκείνος τον πίνακα με νοσταλγία.

-Συγνώμη, δεν ήθελα να σε στεναχωρήσω, μα δε μπορούσα να μην εκφράσω τον θαυμασμό μου! Ωστε εσύ έκανες αυτό το αριστούργημα! αναφώνησε η Μαρίζα, αφού ο Αντώνης είχε επιβεβαιώσει ουσιαστικά ότι αυτός είχε δημιουργήσει τον πίνακα.

-Ας τα αφήσουμε αυτά όμως! της απάντησε ξανά ο Αντώνης, δείχνοντας ότι η εν λόγω συζήτηση τον έφερνε σε αμηχανία.

-Ναι, έχεις δίκιο... και πάλι συγνώμη... του απολογήθηκε η Μαρίζα, δείχνοντας ότι είχε καταλάβει. Λοιπόν, τι περιλαμβάνει το μενού της

ημέρας; τον ρώτησε, αλλάζοντας εντελώς διάθεση και συζήτηση.

Και σαν να γύρισε ένας αόρατος διακόπτης, ο Αντώνης χαμογελώντας ξανά, την πήρε στην αγκαλιά του φιλώντας την με πάθος.

-Αυτό... της αποκρίθηκε εκείνος μη σταματώντας να τη φιλά.

Παραδομένοι και οι δύο στις φλόγες του πάθους, η Μαρίζα ένιωσε για πρώτη φορά στη ζωή της να καίγεται από τις φλόγες της αγάπης και όχι από αυτές της κόλασής της. Ήταν όλα τόσο διαφορετικά, αλλά και τόσο όμορφα. Ήξερε πολύ καλά πως το Σαββατοκύριακο αυτό θα της έμενε αλησμόνητο. Αν δεν αποτραβιόταν από πάνω του, θα έμεναν εκεί όρθιοι, αγκαλιασμένοι στη μέση του σαλονιού για ώρες. Κι αυτό ακριβώς ήθελε κι εκείνη, αν δεν είχε αλλά σχέδια στο μυαλό της.

-Θα μου δείξεις και το υπόλοιπο σπίτι; τον ρώτησε χρωματίζοντας τη φωνή της με νάζι και μια πλάγια κίνηση του κεφαλιού.

Αντί για απάντηση, ο Αντώνης σήκωσε από το πάτωμα τα πράγματα και κάνοντάς της ένα νεύμα χαμογελαστός, την παρότρυνε να τον ακολουθήσει. Ανέβαινε τα σκαλιά αργά, δίνοντάς της χρόνο να παρατηρήσει, να θαυμάσει και να σχολιάσει το κάθε τι, που έβλεπε γύρω της. Όλα όσα την περιέβαλλαν,

φάνταζαν ελκυστικά και γοητευτικά, συνδυασμένα με καλό γούστο και φινέτσα. Οι σκαλιστές μπρούντζινες κορνίζες που κοσμούσαν τον τοίχο, κατά μήκος της σκάλας, αγκάλιαζαν αντάξια τις υπέροχες ταπετσαρίες.

Ο Αντώνης, περνώντας μπροστά από κάθε πίνακα, έδινε λεπτομέρειες για τον τόπο και χρόνο, που είχε δημιουργηθεί το κάθε έργο. Η Μαρίζα εξέφραζε τον θαυμασμό της τονίζοντας πως εκείνη, όχι απλά δεν είχε ασχοληθεί ποτέ με τη ζωγραφική, αλλά και ότι είχε να σχεδιάσει ακόμη και το πιο απλό σκίτσο, από την εποχή που ήταν κοριτσόπουλο!

Φτάνοντας στο πλατύσκαλο, ο Αντώνης άφησε ξανά τις αποσκευές στο πάτωμα, προκειμένου να ανοίξει την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Το βαρύ κομμάτι από ξύλο, άνοιξε τρίζοντας. Θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πως βαρυγκωμούσε για τη μοναξιά, που ένιωθε τόσες μέρες, ακίνητο, ασάλευτο.

Μπαίνοντας μέσα, η Μαρίζα αισθάνθηκε δέος. Ένας τεράστιος εσταυρωμένος κρεμόταν πάνω από το διπλό κρεβάτι, επαληθεύοντας τα λόγια του Αντώνη που κάποτε της είχε πει, στο γκαράζ την πρώτη ουσιαστικά μέρα που της είχε ανοιχτεί. Έφερε ξανά στο νου της τα λόγια εκείνα, σαν να μην είχε περάσει ούτε μέρα...

<<Κανείς δεν είναι μόνος του, καλή μου Μαρίζα, μόνος του δεν είναι κανείς! Μπορεί να μην αρκείσαι στην ιδέα

πως κάποιος εκεί ψηλά σε νοιάζεται και σε προστατεύει, όμως αυτή είναι η πραγματικότητα. Υπάρχει κάτι κρεμασμένο πάνω από το κρεβάτι στο εξοχικό μου, που οπότε το κοιτώ, εύχομαι ο δικός μου φύλακας άγγελος να κρατά στα χέρια του ένα βρέφος...>>

Η -κατά τα άλλα- λιτή διακόσμηση του δωματίου, την παραξένεψε κι ο Αντώνης βλέποντας την απορία στα μάτια της βάλθηκε να εξηγεί.

-Δεν ήταν εύκολο να αποχωριστώ όλα όσα κάποτε υπήρχαν εδώ μέσα, ήταν όμως αναγκαίο. Ύπνος δεν μου κολλούσε και οι αναμνήσεις δεν με άφηναν να γαληνέψω. Δεν θέλω να τους ξεχάσω ποτέ, μα δεν μπορώ να ζω και για πάντα μαζί τους...

Η Μαρίζα ένιωσε την ανάγκη να τον κλείσει μέσα στον κύκλο των χεριών της, μα δεν το έκανε. Ήθελε να αλλάξει και πάλι το κλίμα, να δημιουργήσει ξανά τη χαρούμενη και παιχνιδιάρικη ατμόσφαιρα.

-Λοιπόν, άκου πως έχουν τα πράγματα, ξεκίνησε την πρόταση, σα να μην είχε προηγηθεί καμιά μελαγχολική κουβέντα πριν μερικές στιγμές. Αν με βοηθήσεις να αδειάσω τα σακβουαγιάζ, υπόσχομαι να σε ανταμείψω γι' αυτό!

-Μμμ, πως; είπε ο Αντώνης, κοιτώντας τη με μάτια που πέταγαν σπίθες, αφήνοντας να προσπεράσει πολύ γρήγορα και ο ίδιος, ο προηγούμενος μονόλογός του.

-Για να δούμε! Θα μπορούσα να μαγειρέψω το αγαπημένο σου φαγητό. Τι λες;

-Λέω ότι θα αποφασίσω εγώ τον τρόπο πληρωμής και η αλήθεια είναι πως δεν πεινάω καθόλου. Κι εδώ που τα λέμε, θέλω και μια μικρή προκαταβολή!

Και πριν προλάβει να αντιδράσει η Μαρίζα, την τράβηξε από το χέρι κλείνοντάς τη στην αγκαλιά του και της σφράγισε τα χείλη. Η Μαρίζα, γνωρίζοντας την κάθε πονηρή σκέψη που είχε στο μυαλό του, δεν αντιστάθηκε στιγμή. Παραδόθηκε στον έρωτά του, κλείνοντας τα μάτια, ρουφώντας κάθε άγγιγμά του σαν χόμα διψασμένο, αφυδατωμένο... Ο Αντώνης, από την άλλη, με τα χείλη του ν'αγγίζουν το λοβό του αυτιού της, φρόντισε να της προσφέρει το *κάτι παραπάνω*, χαρίζοντάς της στιγμές μοναδικές με ήχο υπόκρουσης τα μικρά κοφτά βογκητά του. Ο αέρας που από ώρα είχε αρχίσει και πάλι να λυσομανά έξω από το κλειστό παράθυρο, άδικα προσπαθούσε να καλύψει τον ήχο τούτο.

Η επόμενη ώρα τους βρήκε ακόμη στο κρεβάτι. Σκεπασμένη η Μαρίζα με την φλις κουβέρτα, απολάμβανε τα χάρδια του ανθρώπου, που ήθελε να κρατήσει για πάντα στη ζωή της. Όνειρα για ένα λαμπρό μέλλον με οικογένεια και παιδιά, είχαν αρχίσει, εδώ και καιρό, να κάνουν την παρουσία τους. Ατέλειωτες οι συζητήσεις με τον Αντώνη που συνεχώς

της πρότεινε να μείνει μαζί του, προετοιμάζοντας το έδαφος για την πολυπόθητη οικογένεια, που ήθελαν κι οι δυο, μα εκείνη δεν άλλαξε γνώμη, έχοντας τους λόγους της.

Ο Αντώνης, έσπασε την σιγή με μια πρωτόγνωρα σαρκαστική διάθεση.

-Η προκαταβολή έγινε δεκτή, κυρία μου, όχι όμως και το αίτημά σας!

-Δηλαδή;

-Δηλαδή, χρειάζεται ολική αποπληρωμή πριν την διεκπεραίωση των απαιτήσεων σας!

Η Μαρίζα τον χλεύασε πειραχτικά, λέγοντάς του πως είναι γεννημένος για συναλλαγές και πως δίκαια πήρε την αύξηση πριν από λίγες μέρες.

-Πες απλά ότι πείνασες, γλυκέ μου και άσε την ορολογία, αυτά είναι για την εταιρεία! Έλα σήκω, τα σεντόνια μπορούν να περιμένουν για λίγο ακόμη!

Ο Αντώνης πεινασμένος και ικανοποιημένος που εκείνη δεν του καλούσε ποτέ χατίρι, άρχισε να ντύνεται ρίχνοντάς της κλεφτές ματιές. Φροντίζοντας ακόμα και την ώρα του μαγειρέματος να την "παρενοχλεί" σεξουαλικά, ο Αντώνης της έδειχνε μια διαφορετική έννοια στον όρο "μαγείρεμα", αφού ο πάγκος της κουζίνας πιο πολύ φιλοξενούσε τα γυμνά κορμιά τους, παρά κάποιο είδους φαγητού!

Πέρασαν αρκετοί μήνες από το υπέροχο αυτό Σαββατοκύριακο κι είχαν έρθει και άλλα πολλά, τα οποία η Μαρίζα «στόλιζε» σε ένα ιδιαίτερο ράφι που είχε φτιάξει στην καρδιά της. Κάθε στιγμή που ζούσε μαζί με τον Αντώνη, δεν ήταν απλά μοναδική, αλλά ανεκτίμητη, καθώς μέσα από εκείνον μπόρεσε, να δει αλλά και να καταλάβει τι σημαίνει «ζωή». Και έτσι, πολύ γρήγορα, δεν άργησαν να την επισκεφτούν οι τύψεις, με το μαύρο αραχνοῦφαντο πέπλο τους...

Ενοχές για το κακό που προκάλεσε στους γονείς της, ενοχές για την αδιαφορία της στους δύο γέροντες, που θέλησαν να τη μεγαλώσουν με κόπο και στερήσεις κι εκείνη τους διέγραψε, λες και ήταν ένα λάθος στα μαύρα κατάστιχα της ζωής της. Ενοχές για όλους αυτούς που πλήγωσε, γνωστούς και αγνώστους, που είχαν απλά την ατυχία να συμπέσει ο δρόμος τους με τον δικό της.

Και με αυτές τις σκέψεις, ένωσε την ανάγκη να αφήσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο έξω από την πόρτα που είχε σκοτωθεί, εξαιτίας της, το παλικάρι που δοκίμαζε το μηχανάκι του. Ύστερα θα κινούσε γη και ουρανό να μάθει που είχαν θαφτεί οι παππούδες της, αφού αποκλειόταν να ζούσαν ακόμα... Θα έβρισκε και άλλους, αν μπορούσε, ώστε να τους ζητήσει μια ειλικρινή συγνώμη με όλη της την ψυχή! Το είχε τόσο, μα τόσο πολύ ανάγκη! Ίσως έτσι, να είχε μια μικρή

ελπίδα να τη συγχωρέσουν όχι μόνο αυτοί, αλλά πάνω από όλα ο Θεός, που με τις πράξεις της, όταν θα έφτανε το αναπόφευκτο, τα καζάνια της κόλασης σίγουρα θα είχαν μια μεγαλοπρεπή θέση για τη μετανοημένη πια ψυχή της...

Πέραν όμως από αυτή την αλλαγή στη ζωή της, ήρθε ακόμα μία, εξίσου σπουδαία: η ιερή στιγμή που έμαθε πως ήταν έγκυος! Έχοντας λίγες εβδομάδες καθυστέρηση, δεν άργησε να καταλάβει το λόγο, κάνοντας τα απαραίτητα τεστ. Πλημμυρισμένη από χαρά -αφού το θεώρησε θεόσταλτο σημάδι συγχώρεσης- το πρώτο πράγμα που έκανε, ήταν να το μοιραστεί με τον Αντώνη, ο οποίος το δέχτηκε με ιδιαίτερη χαρά και ενθουσιασμό!

-Θα είσαι ο πρώτος άνθρωπος που θα ζωγραφίσω και πάλι, ύστερα από τόσα χρόνια... της είπε με δάκρυα στα μάτια.

Η Μαρίζα καταλαβαίνοντας όχι μόνο το καλό που του είχε κάνει η σχέση τους, αλλά και την τιμή που της έκανε με αυτή του την πρόταση, η συγκίνηση δεν άργησε να κυριέψει και τα δικά της μάτια...

-Θα ήταν τιμή μου να ποζάρω για εσένα μαζί με το... παιδί μας... του απάντησε εκείνη παίρνοντάς τον μια τεράστια αγκαλιά.

Ο Αντώνης φρόντισε για τα πάντα, όταν η εγκυμοσύνη της άρχισε να φαίνεται κι είχε αναλάβει αποκλειστικά

την περιποίησή της, καλώντας την να μείνει μόνιμα στο σπίτι του, ώστε να την προσέχει κι εκτός δουλειάς. Αν κι είχαν πάρει την απόφαση εδώ και αρκετό καιρό, πως είχε πλέον έρθει η ώρα να μείνουν στο ίδιο σπίτι, πάντα κάτι τύχαινε και το ανέβαλαν. Ο κυριότερος λόγος ήταν η επιθυμία της Μαρίζας να έχει καλύψει όλες τις οικονομικές της υποχρεώσεις, πριν πάει σπίτι του, καθώς και να έχει βάλει μερικά χρήματα στην άκρη, ώστε να ανοίξουν ένα νέο σπιτικό με σωστές βάσεις κι όχι να του γίνει βάρος. Τώρα όμως, με την εμφάνιση της εγκυμοσύνης, ο Αντώνης δεν σήκωνε άλλη δικαιολογία, αφού για εκείνον τα χρήματα ήταν πάντα ανούσια και ανάξια αναφοράς. Αφού όμως η Μαρίζα ένιωθε έτσι, έπρεπε να το σεβαστεί.

-Δεν μου αρέσει να σε βλέπω να ταλαιπωρείσαι για μένα, λες και είμαι καμία βασίλισσα! του αποκρίθηκε εκείνη, σταματώντας τον, την ώρα που εκείνος ετοιμαζόταν να της μαγειρέψει.

-Μην το ξαναπείς αυτό! της είπε εκείνος δήθεν μαλώνοντάς τη. Δε θέλω να κουράζεσαι ούτε για μια στιγμή! Μέσα σου έχεις το παιδί μας, του οποίου το φύλο, θα ήθελα να μάθουμε, αν το θες και εσύ βέβαια... κατέληξε να της λέει.

-Φυσικά και θέλω! Άλλα τώρα πιο πολύ από όλα, θέλω να πάμε μια βόλτα και να φάμε έξω... Δε θέλω να σε

δω με κατσαρόλα για σήμερα! του απάντησε εκείνη με παιχνιδιάρικο ύφος.

Φορώντας κάτι πρόχειρο αλλά ζεστό, η Μαρίζα και ο Αντώνης ετοιμάστηκαν για τη μικρή τους βραδινή έξοδο, έχοντάς την πραγματικά ανάγκη και οι δυο.

-Τι όμορφα που είναι... μονολόγησε η Μαρίζα κρατώντας τρυφερά το μπράτσο του Αντώνη.

-Θα μπορούσα να περπατάω για ώρες κοντά σου, απλά χαζεύοντας τα άστρα του ουρανού... άκουσε να της απαντά ο Αντώνης δείχνοντάς της λίγο από τη ρομαντική του πλευρά.

Μα η Μαρίζα δεν του απάντησε. Όχι επειδή δεν το ένιωθε... Αντίθετα... Μέσα της κυριαρχούσε το *ίδιο ακριβώς* συναίσθημα με εκείνου, όμως ένιωθε πολύ άσχημα που μέχρι τώρα δεν είχε αποκαλύψει στον Αντώνη το άσχημο παρελθόν της: το ποια πραγματικά ήταν, μέχρι να τον συναντήσει και να της αλλάξει κυριολεκτικά τη ζωή... ότι ο μοναδικός της φίλος ήταν μια άγνωστη φωνή, που της μιλούσε συνέχεια και που δεν την έκανε να νιώθει τρελή, αφού εκτός ότι την άκουγε, την ένιωθε κιόλας! Μα πάνω από όλα, της έκανε όλα της τα άσπλαχνα χατίρια, εξασφαλίζοντας την πίστη της προς αυτήν, μια για πάντα.

Ενώ εκείνος είχε ξεδιπλώσει το παρελθόν του, ανοίγοντάς της απλόχερα την καρδιά του, εκείνη δεν είχε θελήσει ούτε για μια στιγμή για τον εαυτό της,

φοβούμενη ότι ίσως να τον τρόμαζε και να τον έχανε μια για πάντα, γεγονός που την έκανε να ανατριχιάσει μόνο με την σκέψη.

Το μόνο που του είχε πει, ήταν ότι οι γονείς της είχαν πεθάνει πριν λίγα χρόνια και ζούσε μόνη της από τότε... ένα ψέμα που χειροτέρευε περισσότερο τις τύψεις της, αφού δεν ήθελε η σχέση τους να βασίζεται σε ψέματα. Αλλά τι άλλο μπορούσε να κάνει;

-Αλήθεια... πως θα ήθελες να το ονομάσουμε; την ρώτησε ξαφνικά ο Αντώνης διακόποντάς την ευχάριστα από τους άσχημους συλλογισμούς της.
-Αν βγει αγόρι... θα ήθελα να το φωνάζαμε Δημήτρη, όπως τον παππού μου και τον πατέρα σου... του είπε ύστερα από λίγα λεπτά σκέψης. Αν βγει κορίτσι... θα ήθελα να το ονομάζαμε Ελπίδα! του απάντησε γεμάτη ενθουσιασμό, αφού αυτό το όνομα δεν υπήρχε σε κανενός το σόι.

-Ελπίδα; Πως σου ήρθε αυτό; τη ρώτησε γεμάτος απορία ο Αντώνης ακούγοντας το όνομα.

-Είναι συμβολικό για εμένα... είναι η ελπίδα που απέκτησα ξανά στη ζωή μου, αφότου σε γνώρισα. Κι από όσο μπορώ να διακρίνω, είναι κάτι που ταιριάζει και σε σένα... του απάντησε εκείνη σταματώντας το περπάτημα και κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Μα πριν προλάβει να της απαντήσει κάτι, ένωσε τον Αντώνη να τραβιέται βίαια μακριά της. Βλέποντάς τον

να πέφτει κάτω, αντίκρισε έντρομη έναν άγνωστο άντρα, ο οποίος έχοντας ρίξει κάτω τον Αντώνη, έστρεψε το όπλο του, μία στον έναν και μια στον άλλο.
-ΕΝΑΣ ΝΑ ΚΟΥΝΗΘΕΙ ΚΑΙ ΣΑΣ ΤΗΝ ΑΝΑΨΑ! τους φώναξε με τρεμάμενη φωνή, καθώς κοιτούσε νευρικά δεξιά κι αριστερά του.

Ο άγνωστος άντρας αιφνιδίασεπισώπλατα τον Αντώνη, καταφέροντας να τον ρίξει κάτω. Είχε εγκλωβίσει το ζευγάρι σε ένα σκοτεινό και απόμερο σοκάκι, κι έχοντας απέναντί του μια σαστισμένη Μαρίζα, που τον κοιτούσε δίχως να ξέρει πώς να αντιδράσει, κλοτσούσε βίαια τον Αντώνη στο πρόσωπο, αφήνοντάς τον αναίσθητο.

-Σταμάτα! Θα σου δώσουμε ότι θες! Μόνο σταμάτα να τον χτυπάς... του φώναξε η Μαρίζα γεμάτη πόνο και απελπισία βλέποντας τον άντρα της ζωής της να κείται αναίσθητος αιμορραγώντας ασταμάτητα.

-Σκάσε σκρόφα! ούρλιαξε ο άντρας κοιτάζοντάς τη με μπερδεμένο βλέμμα.

Ανοιγοκλείνοντας συνέχεια και πολύ γρήγορα τα μελανιασμένα μάτια του, έδειχνε πως πρέπει να ήταν υπό την επήρεια κάποιας ουσίας, κάτι που την έκανε να τρομάζει ακόμα περισσότερο, αφού δεν ήξερε πως θα αντιδρούσε μετά.

-Πες μου τι θες και θα το έχεις... επανέλαβε ξανά η Μαρίζα με ήρεμη φωνή αυτή τη φορά, μη θέλοντας να

τον τaráξει περισσότερο. Δεν είναι ανάγκη να χτυπήσει κανείς... κατέληξε, κοιτάζοντάς τον με όση ψυχραιμία μπορούσε να διαθέσει εκείνη τη στιγμή.

-Σκάσε είπα! επανέλαβε για άλλη μια φορά ο άντρας κλωτσώντας τον Αντώνη με δύναμη στην κοιλιά, δείχνοντάς της ότι δεν είχε συγκεκριμένο σκοπό για τις πράξεις του αυτές, αφού δεν της ζήτησε ούτε χρήματα ούτε κάτι άλλο. Ή αν είχε, χαμένος στην επήρεια των ουσιών, είχε χάσει τον έλεγχο των πράξεών του, καθιστώντας τον ιδιαίτερα επικίνδυνο, αφού έδειχνε απρόβλεπτος.

-Το ξέρω ότι δε μου μιλάς... το ξέρω ότι έχεις τσαντιστεί μαζί μου... Όμως τώρα σε έχω ανάγκη... μουρμούρισε η Μαρίζα στη φωνή μέσα της, που τόσο καιρό κρατούσε σιγή ιχθύος. Δεν έλαβε καμία απάντηση.

-Σσσσ... σε ποιον μιλάς; τη ρώτησε ζαλισμένος ο άγνωστος άντρας με το όπλο παρατεταμένο προς το μέρος της.

-Σε έχω ανάγκη *τώρα!* φώναξε η Μαρίζα με όλη της τη δύναμη κι αμέσως το βλέμμα της άλλαξε μονομιás!

Σαν να έπεσε μια αόρατη κουρτίνα, που σκέπαζε την παλιά Μαρίζα από τη νέα, η όψη της αγρίεψε ξανά, αποκτώντας την παλιά γνώριμη μορφή της. Άξαφνα η χοντρή ζακέτα που φορούσε, άνοιξε στα δύο, καθώς τα κουμπιά που την κρατούσαν κλειστή, ξηλώθηκαν

απότομα! Με τα μαλλιά της να ανεμίζουν στο απαλό αεράκι, που έκανε την παρουσία του από το πουθενά, η Μαρίζα κοιτούσε τον άγνωστο άντρα απέναντί της με μάτια που έκαιγαν, από τις φωτιές που έκρυβαν μέσα τους. Και τότε έντρομος, αντίκρισε τη φουσκωμένη της κοιλιά απελευθερωμένη από το κάτω μέρος της μπλούζα της, να τσιτώνει από μέσα προς τα έξω. Δύο μικρά παιδικά κεράκια διαγράφονταν ολοκάθαρα επάνω στην λεπτή επιδερμίδα της κοιλιάς, με τα μικροσκοπικά τους δακτυλάκια να στέκουν ορθάνοικτα.

-Ττι... τι συμβαίνει... αναφώνησε φοβισμένος ο άντρας κάνοντας ενστικτωδώς μερικά βήματα πίσω.

Κατεβάζοντας το όπλο, γύρισε την πλάτη του θέλοντας να φύγει μακριά της, μα δεν τα κατάφερε. Αμέσως μόλις εκείνος άρχισε να τρέχει, το σώμα του άντρα σηκώθηκε στον αέρα και με απίστευτη ταχύτητα κατέληξε με φόρα πάνω στο χοντρό κορμό ενός δέντρου! Ύστερα αιωρήθηκε ξανά και επανέλαβε την κίνηση με την ίδια φόρα, αφήνοντας τα κόκκινα υγρά σημάδια πάνω στο άγριο ξύλο βαθιά χαραγμένα...

Έγιναν όλα τόσο γρήγορα. Με κοφτές ανάσες, η Μαρίζα έσκυψε προς το μέρος του Αντώνη θέλοντας να δει αν ήταν καλά. Τον πήρε αγκαλιά, προσπαθώντας να τον συνεφέρει, μα εκείνος ήταν τόσο άσχημα

χτυπημένος, που δύσκολα έβγαινε ακόμα και η ανάσα από μέσα του.

-Έλα αγάπη μου, σήκω σε παρακαλώ... του φώναξε εκείνη κλαίγοντας, κουνώντας τον ελαφρά.

Μα δεν έπαιρνε καμία απάντηση...

-Σε παρακαλώ, μη μου το κάνεις αυτό... του αποκρίθηκε σπαράζοντας από το κλάμα, μη θέλοντας να πιστέψει ότι μπορεί να είχε πάθει κάτι κακό.

-ΒΟΗΘΕΙΑ! φώναξε πανικόβλητη γύρω της, μα δε μπορούσε να την ακούσει κανείς, ήταν λες και είχαν εξαφανιστεί όλοι από προσώπου γης.

-Ας μας βοηθήσει κάποιος... ψέλλισε εξαντλημένη, πέφτοντας με το κεφάλι γυρτό επάνω στο ματωμένο πρόσωπο του Αντώνη.

Ακούγοντας έναν συρτό θόρυβο, σαν κάτι να σερνόταν πίσω της, μάζεψε όσες δυνάμεις είχε και σηκώνοντας το κεφάλι όρθιο, γύρισε προς το μέρος του. Προσπαθώντας να διακρίνει τι ήταν αυτό μέσα από την θαμπάδα των ματιών της, το μόνο που έβλεπε ήταν μια μακρινή σκιά, που την πλησίαζε όλο και πιο πολύ.

-Ποιος είναι εκεί; φώναξε με όσο κουράγιο διέθετε, μα δεν πήρε απάντηση.

Τρίβοντας τα μάτια της ώστε να φύγει ο ιδρώτας και η ζαλάδα που ένιωθε, άρχισε σιγά-σιγά να καθαρίζει η όρασή της. Μα ήταν πια πολύ αργά. Αντικρίζοντας το

ματωμένο και γδαρμένο κεφάλι του άγνωστου άντρα, που στεκόταν σε απόσταση αναπνοής από εκείνη και τον Αντώνη, έβαλε τις φωνές! Είχε καταφέρει να τους πλησιάσει και πάλι, σέρνοντας το σπασμένο κορμί του, προς το μέρος τους, αδιαφορώντας για τους αφόρητους πόνους που ένιωθε.

-Σου είπα να σκάσεις, σκρόφα... ήταν η μόνη λέξη που ξεστόμισε από τα γεμάτα αίματα ούλα του και έτεινε άλλη μια φορά το όπλο του, πυροβολώντας τον Αντώνη σχεδόν εξ'επαφής στο κεφάλι, αφήνοντάς τον στον τόπο!

Σκόρπια μυαλά κι αίμα πιτσιλίσαν σχεδόν παντού τη Μαρίζα, που αμέσως σηκώθηκε σε κατάσταση υστερίας. Κι αμέσως, άλλος ένας πυροβολισμός έσκισε σαν ξυράφι το μεταξένιο πέπλο της νύχτας, αφήνοντας πίσω του τη Μαρίζα να πέφτει αιμόφυρτη. Το ίδιο ύπουλα όπως είχε έρθει, ο άγνωστος άντρας, έρποντας σαν σκουλήκι, απομακρύνθηκε μέχρι που χάθηκε στην υγρασία της νύχτας...

Οι θόρυβοι από τους πυροβολισμούς τράβηξαν την προσοχή του κόσμου, που μέχρι τώρα ήταν όλοι άφαντοι, σαν να μη μπορούσε κανείς να δει ή ν'ακούσει τίποτα, προτού η τραγική παράσταση να έριχνε αυλαία.

-Εσύ το έκανες αυτό... ήταν η τελευταία κουβέντα της Μαρίζας, λίγο πριν χάσει τις αισθήσεις της, ξέροντας

πολύ καλά πως λειτουργούσε η φίλη της. Μα ποιός θα την πίστευε;

-Μην κινήστε, σας παρακαλώ, άκουσε μια άγνωστη φωνή να της απευθύνεται.

-Πού βρίσκομαι; ρώτησε η Μαρίζα προσπαθώντας να ανοίξει τα μάτια της.

-Είστε σε ασφαλή χέρια, μην ανησυχείτε... την καθησύχασε με ήρεμη φωνή ο άγνωστος.

Ανοίγοντας τα μάτια της, ένα εκτυφλωτικό λευκό φως την πλημμύρισε αμέσως, σαν καταρράκτης, προκαλώντας της έντονο τσούξιμο. Μα θέλοντας να δει που βρισκόταν, τα άνοιξε, αδιαφορώντας για ό,τι κι αν ένιωθε. Ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι νοσοκομείου με το κεφάλι της σφικτά δεμένο με γάζες, ενώ από τα χέρια της έφευγε ένας λεπτός σωλήνας ορού.

-Σας παρακαλώ, μην κουνιέστε... άκουσε την φωνή να της απευθύνεται, αυτή την φορά αρκετά πιο αυστηρά. Η κατάσταση σας δεν έχει ξεπεράσει ακόμα τον κίνδυνο... της είπε θέλοντας να δικαιολογήσει την απότομη συμπεριφορά του.

-Το μωρό... το μωρό είναι εντάξει; τον ρώτησε με το άγχος στη φωνή της να ξεχειλίζει σε κάθε της λέξη. Μα η σιωπή του γιατρού την ανησύχισε ακόμα περισσότερο. *Το μωρό είναι εντάξει;* του φώναξε ξανά θέλοντας να του αποσπάσει άμεση απάντηση.

-Δεσποινίς, το μωρό σας είναι μια χαρά, προς το παρόν, όμως δεν ξέρω για πόσο ακόμη θα μπορέσει να κρατηθεί στη ζωή. Χάνατε πάρα πολύ αίμα και το σώμα σας ήταν σε άθλια κατάσταση, ώστε να αντέξει την επίπτωση και μιας καισαρικής... άρχισε να της εξηγεί ο γιατρός. Θέλω να σας ρωτήσω κάτι... συνέχισε να της λέει αρκετά διστακτικά.

Ένας δυνατός πόνος στην κοιλιά την έκανε να συσπαστεί ολόκληρη, κάνοντας τον γιατρό να διακόψει απότομα αυτό που ήθελε να τη ρωτήσει!

-Νοσοκόμα, γρήγορα εδώ! φώναξε ο γιατρός τρέχοντας αμέσως προς το μέρος της.

Η Μαρίζα νιώθοντας μέσα της το μωρό να χτυπιέται ολόκληρο, κυριευμένη από αφόρητους πόνους, άρχισε να ουρλιάζει και να τρέμει ολόκληρη. Ένιωθε τα σπλάχνα της, σαν να προσπαθούσε κάτι μέσα της να της τα ξεριζώσει!

-Βγάλτε το από μέσα μου... ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΑΛΛΟ! Με κατασπαράζει! ούρλιαξε από τους πόνους, κάνοντας τους πάντες να τρέξουν προς το μέρος της! Χτυπιόταν ολόκληρη πετώντας κάτω τους ορούς της και ό,τι άλλο μπορούσε να φτάσει, σκίζοντας ακόμα και το σεντόνι του κρεβατιού της από τη δύναμη, που ασκούσε για να εκτονώσει τον φρικτό πόνο, που της κατέτρωγε κυριολεκτικά τα σπλάχνα!

-Γρήγορα! φώναξε ο γιατρός απλώνοντας το χέρι του σε μια νοσοκόμα.

Εκείνη δίνοντας του μια σύριγγα βιαστικά, έβγαλε το καπάκι της με το στόμα του και αμέσως την έμπηξε στην κοιλιά της Μαρίζας. Ύστερα από λίγα λεπτά, τα πάντα είχαν επανέλθει και πάλι στην φυσιολογική τους ροή.

Με την Μαρίζα λαχανιασμένη κι εξουθενωμένη, κοιτούσε σα χαμένη γύρω της, προσπαθώντας να καταλάβει τι της συνέβαινε. Ζητούσε εξηγήσεις για όλα αυτά, μα το μόνο που έβλεπε, ήταν ένα μικρό επιτελείο γιατρών και νοσοκόμων να πηγαινοέρχονται μπροστά της, δίχως να της απαντά κανείς. Όσοι επιτέλους ο ένας από αυτούς, που έδειχνε να είναι ο επικεφαλής, γύρισε προς το μέρος της.

-Δεσποινίς, δεν έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεση μας, θα σας πω εν τάχει τι συνέβη κι αυτό επειδή θα χρειαστώ τη συγκατάθεσή σας γι'αυτό που πρόκειται να συμβεί... ξεκίνησε να της λέει, ενώ ταυτόχρονα φορούσε τα αποστειρωμένα πλαστικά του γάντια, ακολουθώντας την, κατά τη μεταφορά της σε άλλο δωμάτιο.

Ο περίγυρός του κι αυτός κινούταν συνέχεια σαν καλοκουρδισμένα ρομπότ. Κάποιοι μετέφεραν χειρουργικά εργαλεία, ενώ κάποιοι άλλοι την ετοιμάζαν, βάζοντάς τη σε νέο κρεβάτι με καθαρά

σεντόνια. Η βιασύνη τους αλλά και το μέρος που την μετέφεραν, της έδινε να καταλάβει ότι προφανώς την ετοιμάζαν για εγχείρηση. Βλέποντας έναν από τους νοσοκόμους να σέρνει ένα τεράστιο μηχάνημα προς το μέρος της, πάνω σε μια βάση με ρόδες, η Μαρίζα τρομοκρατημένη ρώτησε τι ήταν αυτό.

-Η απάντηση σε όλα σου τα ερωτήματα... της είπε ο γιατρός μη δίνοντας μια ξεκάθαρη απάντηση. Μην ανησυχείς, δε θα πονέσεις καθόλου, υπέρηχος είναι, κατέληξε, καθησυχάζοντας την, αφότου την είδε να τραβιέται απότομα από τους νοσοκόμους που προσπαθούσαν να την γδύσουν από τη μέση και πάνω.

Αφήνοντας τους νοσοκόμους να κάνουν τη δουλειά τους, γεμάτη περιέργεια είχε καρφώσει το βλέμμα της στη μαύρη οθόνη του μηχανήματος, περιμένοντας γεμάτη αγωνία να φτάσει η ώρα που θα την άνοιγαν. Και επιτέλους η ώρα αυτή είχε φτάσει.

-Κοίτα να μείνεις ψύχραιμη... δεν έχουμε χρόνο για υστερίες... της είπε ο γιατρός θέλοντας να την προετοιμάσει ψυχολογικά για αυτό που θα αντίκριζε.

Ανοίγοντας την οθόνη του μηχανήματος η Μαρίζα πήρε μια βαθιά ανάσα καθώς τα παγωμένα άκρα δέκτη, χάιδευαν απαλά την κοιλιά της. Αρχικά, εμφανίστηκε ένα ζευγάρι μικρά χεράκια, που την έκανε να χαμογελάσει, μα αμέσως μετά, αυτό που αντίκρισε, της έκοψε κάθε ανάσα! Μόλις τα άκρα του

υπέρηχου πήγαν στη δεξιά πλευρά της, αμέσως εμφανίστηκε ένα δεύτερο ζευγάρι χέρια, τα οποία έστεκαν ακίνητα μέσα της.

-Τί είναι *αυτό*; τους ρώτησε μη πιστεύοντας στα μάτια της.

-Η δίδυμη σου αδελφή... της απάντησε ο γιατρός, δίκως να χρονοτριβεί καθόλου. Η μητέρα σου είχε συλλάβει δίδυμα στην αρχή, αλλά για κάποιον ανεξήγητο λόγο, το σώμα σου απορρόφησε το δικό της... συνέχισε να της λέει προσπαθώντας να της εξηγήσει τι είχε συμβεί.

Αμίλητη η Μαρίζα παρακολουθούσε την οθόνη του υπέρηχου, μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια της. Μα πώς ήταν δυνατόν να της είχαν κρύψει κάτι τέτοιο οι γονείς της; Αλλά και από την άλλη, πότε τους έδωσε την ευκαιρία να την προσεγγίσουν ώστε να μιλήσουν ως οικογένεια;

Πλέον όλα είχαν αρχίσει να μπαίνουν στη θέση τους: όλο αυτό το διάστημα μιλούσε με την ίδια της την αδελφή, αυτή ήταν που την καθοδηγούσε από την πρώτη κιόλας μέρα που γεννήθηκε. Τελικά, είχε δίκιο που την ένιωθε *μέσα* της και δεν ήταν παιχνίδι της φαντασίας της.

-Γιατί είναι έτσι πεσμένη; ρώτησε τον γιατρό βλέποντας το κεφαλάκι της να γέρνει ακίνητο δίκως ίχνος ζωής.

-Η ένεση που σου κάναμε ήταν υπνωτικό για να ηρεμήσει. Βλέπεις, το πλάσμα αυτό είναι ζωντανό και πλήρως λειτουργικό, αφού τα όργανά του είναι συνδεδεμένα με τα δικά σου! Πρόκειται για πραγματικά πολύ σπάνια περίπτωση, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς ότι δεν μεγάλωνε ποτέ! Παρέμενε στάσιμο σε μέγεθος βρέφους, αλλά με τη νοητική εξέλιξη ενός μεγαλύτερου... συνέχισε την εξήγησή του ο γιατρός.

Ξαφνικά, η Μαρίζα είδε μέσα από την οθόνη του υπέρηχου το χέρι της αδελφής της να αρπάζει απότομα από τον λαιμό το αγέννητο ακόμα βρέφος που πάλευε για την επιβίωση του μέσα στην κοιλιά της. Και οι πόνοι επέστρεψαν ξανά...

-Σταμάτα! φώναξε η Μαρίζα απευθυνόμενη πλέον στην αδελφή της. Μην του κάνεις κακό, σε παρακαλώ! άρχισε να εκλιπαρεί η Μαρίζα αφήνοντας τους γιατρούς άναυδους με αυτό που έβλεπαν.

-*Με πρόδωσες για αυτό το μπασταρδάκι!* άκουσε μετά από τόσους μήνες τη φωνή της αδελφής της, να της απευθύνεται ξανά.

-*Στο είπα ότι θα με αναζητήσεις...* αδελφούλα συνέχισε να της λέει με ειρωνικό ύφος, κάνοντας κάτι ακόμα πιο φρικιαστικό. Σφίγγοντας λίγο περισσότερο τον λαιμό του βρέφους, η αδελφή της γύρισε το κεφάλι της προς τη μεριά του υπέρηχου, κάνοντας τους

γιατρούς να ανατριχιάσουν ολόκληροι, αφού ήταν σαν να τους κοιτούσε, χαμογελώντας σαδιστικά.

-Μπορεί να μην έχω τη δική σου ομορφιά, αδελφούλα, αλλά έχω κι εγώ τα δικά μου χαρίσματα... ξέρεις, αυτά που σε ξελάσπωναν κάθε φορά...» της είπε γεμάτη κακία, επιβεβαιώνοντας επίσημα ότι αυτή την βοηθούσε στις μακάβριες επιθυμίες της.

-Άσε το μωρό να ζήσει και πάρε εμένα... της είπε η Μαρίζα πιστεύοντας κάθε λέξη από αυτό που της ζητούσε. Έτσι κι αλλιώς, μετά το χαμό του Αντώνη δεν είχε κανέναν λόγο να ζει εκείνη.

-Με συγκινεί η προσφορά σου... αλήθεια πως σου φάνηκε ο δύσμοιρος ανθρωπάκος του οποίου το κουφιοκέφαλο ήλεγξα με τόση ευκολία, ώστε να του κάνω να σας επιτεθεί; την ρώτησε με σαρκασμό, εξηγώντας της που οφειλόταν τελικά η περίεργη συμπεριφορά του άγνωστου άντρα και γιατί δεν εξέφραζε κάποια επιθυμία, αλλά και γιατί δεν υπήρχε κανείς να τους βοηθήσει όλη την ώρα που τους βασάνιζε. Απ'ό,τι φαινόταν, η αδελφή της κατείχε πολύ ισχυρές δυνάμεις, για τις οποίες καμάρωνε.

-Δυστυχώς η προσφορά σου όμως δε γίνεται αποδεκτή! Βλέπεις αν πάθεις κάτι εσύ, παθαίνω και εγώ! Οπότε... συνέχισε να της λέει το τερατούργημα μέσα της, δηλώνοντας έμμεσα τι είχε σκοπό να κάνει!

Όλη αυτή την ώρα ο γιατρός και οι βοηθοί του βλέποντας στον υπέρηχο τις αποιρόπαιες πράξεις αλλά και τη νοημοσύνη του πλάσματος αυτού, δεν έμειναν με σταυρωμένα τα χέρια. Ετοιμάζοντας μια νέα ένεση με ισχυρό υπνωτικό, ετοιμάστηκαν να τη χορηγήσουν ξανά, μα αυτή τη φορά δεν θα την έπιαναν στον ύπνο. Με τον τρόπο να τους κυριεύει, έκπληκτοι αντίκρισαν στο μόνιτορ του υπέρηχου, το πλάσμα αυτό να τους κουνάει τον δείκτη του χεριού της δεξιά και αριστερά, σα να τους έλεγε "όχι, δε θα το κάνετε...".

Και ξαφνικά όλοι όσοι ήταν εκεί, είδαν το χέρι του γιατρού να σηκώνετε μόνο του, και να κατευθύνεται προς τον δικό του λαιμό. Όσο και αν προσπαθούσε εκείνος να αντισταθεί, όσο και αν πάλευαν οι νοσοκόμοι να του το κατεβάσουν, μια ανυπέρβλητη δύναμη τους αντιστεκόταν. Ήταν ξεκάθαρο ότι αν συνέχιζαν θα του έσπαγαν το χέρι. Έτσι παραδομένοι το άφησαν να ολοκληρώσει το έργο του.

-Αυτός ο γελοίος το παράκανε... καιρός να φύγει από τη μέση... άκουσε την αδελφή της να της λέει με ψυχρή φωνή, την ώρα που ο γιατρός σωριάζονταν στο πάτωμα αναισθητός.

-Εσύ λοιπόν τα έκανες όλα... την δική σου κόλαση φιλοξενούσα τόσα χρόνια μέσα μου... είπε η Μαρίζα ανήμπορη να κάνει το οτιδήποτε.

-Είμαστε δίδυμες, καλή μου... πίστεψέ με, δε νιώθω τίποτα περισσότερο από ό,τι νιώθεις κι εσύ! Απλά εγώ είχα τη δύναμη να το πραγματοποιήσω... της απάντησε έχοντας μία έντονη δόση περηφάνιας.

Η Μαρίζα κοιτώντας γύρω της, είδε λίγο πιο μακριά από όπου την είχαν ξαπλώσει, ένα μικρό σιδερένιο τραπέζι, με ακουμπισμένα πρόχειρα χειρουργικά εργαλεία. Κάνοντας διακριτικά νόημα σε έναν νοσοκόμο που στεκόταν δίπλα από αυτά, του έδειξε με το βλέμμα της το νυστέρι.

Εκείνος κοιτάζοντάς την, κατάλαβε τι ήθελε αλλά δίσταζε να της το δώσει. Φοβόταν ότι αν το έπιανε στα χέρια του, θα πάθαινε ό,τι και ο γιατρός, μόνο που αυτή τη φορά θα ήταν πολύ χειρότερα.

-Και τί σκοπεύεις να κάνεις; ρώτησε η Μαρίζα την αδελφή της θέλοντας να της αποσπάσει την προσοχή, αλλά και να μάθει τις προθέσεις της.

-Για αρχή θα ξεφορτωθούμε αυτό το παράσιτο που με έχει στριμώξει εδώ μέσα... Και ύστερα θα ζήσουμε οι δυο μας όπως παλιά...

Άκουσε να της απαντά με μια φωνή γεμάτη αποφασιστικότητα και αδιαφορία για το αγέννητο ακόμα μωρό που κυφορούσε μέσα της.

-Ποιέ! ούρλιαξε η Μαρίζα και αμέσως σηκώθηκε όρθια πέφτοντας προς το μέρος του τραπέζιού.

Τραβώντας γρήγορα με τα χέρια της το έριξε κάτω και δίχως να χάσει χρόνο άρπαξε το νυστέρι από το πάτωμα.

-Τι πας να κάνεις; την ρώτησε η αδελφή της, όπου για πρώτη φορά στην ζωή της η Μαρίζα την ένιωσε να φοβάται.

-Θα σε στείλω εκεί που ανήκεις... Και αν ο Θεός κρίνει πως μου αξίζει να σε ακολουθήσω... ας γίνει... είπε και αμέσως έμπηξε το νυστέρι βαθιά μέσα της σκίζοντας την κοιλιά της από άκρη σε άκρη!

Αμέσως ξεχύθηκαν από μέσα της το μωρό της ενώ από την άκρη του δέρματος της κρεμόταν η αδελφή της, που χτυπιόταν ανεξέλεγκτα. Με όση δύναμη είχε ακόμα μέσα της, η Μαρίζα κάρφωσε το νυστέρι στην αδελφή της, κόβοντάς την κυριολεκτικά στη μέση!

-Σώστε το μωρό... ήταν η τελευταία λέξη της Μαρίζας, στους παραλυμένους γιατρούς που δεν πίστευαν στα μάτια τους, λίγο πριν ξεψυχήσει η Μαρίζα...

-Άντε λοιπόν τι περιμένετε; φώναξε ένας από αυτούς κι αμέσως όλοι μαζί όρμησαν προς τη μεριά της κοπέλας.

Πλέον όλοι τους ένιωθαν ελεύθεροι αφού όσο ζούσε το πλάσμα μέσα στη Μαρίζα ήλεγχε εν μέρει τις κινήσεις τους. Όχι πλήρως, αφού ήταν πάρα πολλοί, αλλά αρκετά ώστε να τους κάνει άβουλους και μαλθακούς. Καταβάλλοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες, οι

γιατροί τελικά κατάφεραν κι έσωσαν το βρέφος, κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή. Αν και είχε βγει αρκετά πρόωρα, η θερμοκοιτίδα έκανε σωστά τη δουλειά της, μεγαλώνοντάς το μαζί με τη φροντίδα αλλά και αγάπη του προσωπικό του νοσοκομείου. Αν και δεν ήθελε κανείς να το αποχωριστεί, όταν έφτασε η ώρα με δάκρυα στα μάτια το έδωσαν σε ίδρυμα, ώστε να του βρουν ανάδοχους γονείς.

Έξι μήνες μετά

-Θα ταΐσεις εσύ την Ελπίδα; Ακούστηκε μια βιαστική φωνή από την κρεβατοκάμαρα ενός σπιτιού. Ήταν το ζευγάρι που είχε υιοθετήσει το βρέφος.

Προσπαθώντας χρόνια για να κάνουν παιδιά, κατέφυγαν τελικά στη λύση της υιοθεσίας με την ελπίδα ότι ο γάμος τους θα ομόρφαινε περισσότερο, βάζοντας στην ζωή τους ένα παιδάκι. Και για αυτό τον λόγο, το ονόμασαν Ελπίδα, δίχως να γνωρίζουν ότι το όνομα αυτό κάποτε είχε σκοπό να μοιράσει τα ίδια ακριβώς όνειρα και στους βιολογικούς του γονείς.

-Ναι, θα το ταΐσω εγώ! απάντησε ο σύζυγός της γεμάτος προθυμία.

Ακούγοντας την πόρτα του σπιτιού να κλείνει, ύστερα από λίγο, ο νεαρός άντρας έβγαλε από τον φούρνο μικροκυμάτων ένα μπιμπερό με ζεστό γάλα.

Το είχε βάλει από πριν η γυναίκα του να ζεσταίνεται, μα το είχε ξεχάσει λίγη ώρα παραπάνω.

-Τι θα φάει η μικρή μας Ελπίδα; της αποκρίθηκε παιχνιδιάρικα κουνώντας το μπιμπερό δεξιά και αριστερά.

Το χοντρό γυαλί της φιάλης δεν είχε καταφέρει να αποδώσει σωστά τη θερμοκρασία που είχε και σε συνδυασμό με την απειρία του, δεν το κατάλαβε ούτε εκείνος...

-Ορίστεεεεε, όμορφο γαλατάκι για τη γλυκιά μου Ελπίδα... της είπε εκείνος τρυφερά, παίρνοντάς την αγκαλιά και βάζοντας το μπιμπερό στο στόμα του μωρού.

Ακούγοντας τα ουρλιαχτά του παιδιού, ο άντρας το έβαλε ξανά στην κούνια του, τρομοκρατημένος, θέλοντας να δει τι συμβαίνει. Μα αυτό που τον έκανε να ανατριχιάσει ολόκληρο, ήταν η απότομη λήξη του κλάματος. Είδε το μωρό να τον κοιτάζει με τα μάτια του γουρλωμένα και το στόμα του σφικτό σαν πέτρα!

-Είσαι καλά, καλή μου; της απευθύνθηκε με τρεμάμενη φωνή.

Και τότε, ένιωσε το κορμί του να παραλύει ολόκληρο. Το χέρι του -δίκως να μπορεί να το ελέγξει- σηκώθηκε στον αέρα κρατώντας ακόμα το ζεματιστό γάλα μέσα στο μπιμπερό. Και αμέσως το είδε να κατευθύνεται προς το στόμα του αναγκάζοντάς τον να

το πει όλο. Με τον φάρυγγα πονεμένο από το καυτό υγρό, ο άντρας ούρλιαζε από τον πόνο. Όσο το έφτυνε, τόσο το χέρι του άδειαζε περισσότερο καυτό γάλα, μέχρι που πνίγηκε σε κύμα γάλακτος και σάλιου...

Με την απόλυτη ησυχία να επικρατεί και πάλι στο σπίτι, το μωρό χαμογέλασε ικανοποιημένο κι αμέσως γύρισε πλευρό να κοιμηθεί.

Το έργο του μόλις είχε ξεκινήσει...

Τέλος